# El nuevo ERE de Ford y el futuro de la factoría de Almussafes [ESP/VAL]

Hace unas semanas Ford anunciaba un nuevo ERE de 630 trabajadores en la factoría de Almussafes. Después de meses encadenando ERTEs la empresa decide deshacerse definitivamente del 10% de su plantilla. A estos habría que sumar los casi 400 trabajadores que despidió hará unos meses en otro ERE pactado con sindicatos para que se formalizará mediante prejubilaciones. 1000 trabajadores en cuestión de un año solo en la planta de Almussafes, los directivos de Ford Europa deben de estar recibiendo unas buenas primas y gratificaciones para liquidar todo este "excedente".

Y esto tan solo es el comienzo. Mientras los sindicatos continúan desdibujando el conflicto y pidiendo responsabilidad y compromiso a la empresa, esta ve acercarse con satisfacción el horizonte del 2022, cuando trasladará la producción de motores EcoBoost a los EE.UU., sin ningún tipo de conflicto con la plantilla. Por su parte, la Generalitat pide a Ford más implicación en el proyecto de la gigafactoria de baterias de Power Electronics en València, cuando ya debería ser una obviedad que, con la irrisoria inversión de 42 millones de euros, Ford no apuesta por València más que para recibir subvenciones. Como ya señaló nuestro Comité Regional en Andalucía, la patronal del automóvil está recibiendo ayudas millonarias que salen de los bolsillos de todos los trabajadores para aumentar la robotización y encarar sus negocios a la descarbonización, es decir, a los coches híbridos y en menor medida, a los eléctricos. A todo ello debemos sumar la noticia que informaba de la desaparición del Ford Mondeo tras 30 años en el mercado o que el nuevo modelo de Ford, el Ford Evos, no llegará a Europa ni Estados Unidos. Para estructurar el negocio se ven "obligados" a prescindir de

la “sobrecapacidad” en la producción de automóviles de motor térmico, traducción: despidos de trabajadores y centenares de familias que se verán privadas de sustento.

Mientras todo esto sucedía, UGT Ford, que tiene mayoría en el Comité de Empresa, lanzaba un vídeo donde “celebraba” haber cerrado un acuerdo para un ERE de 350 trabajadores el pasado año y “celebraba” la adjudicación del motor hibrido afirmando que esto sitúa a la factoría de Almussafes en un halo de esperanza, mientras casi daba por cerrada la perdida del turno de noche y daba como “solución” a este nuevo ERE la “dilatación en el tiempo” y las jubilaciones anticipadas a los 56 años, es decir, ya dan por cerrado el ERE, ahora tan solo hace falta pactar con la empresa como gestionarlo. Esta posición se suma a la de otros sindicatos con un mensaje triunfalista cuando se anunció que Ford fabricaría sus nuevos motores para vehículos híbridos en la planta de Almussafes, vendiendo como una victoria del Comité de Empresa y los trabajadores de esta nueva línea de producción. Todo esto mientras Ford admite que, pese a la COVID-19 y la caída de ventas, generó beneficios en el último trimestre de 2020.

Ante esta situación debemos señalar la pasividad del Comité de Empresa y la normalización de los despidos que este ha gestionado, abocando a Ford al cierre tras unos años de desangramiento. Mientras Ford ajusta la plantilla y las líneas de producción para aumentar sus beneficios, se hace un silencio en la factoría y comienza la incertidumbre sobre el futuro de sus trabajadores y el de todos los trabajadores dependientes indirectamente de la misma. De nuevo vemos otro caso como el de Nissan en Cataluña, los sindicatos pasivos ante los zarandeos de las empresas a la plantilla van viendo un progresivo desangre de trabajadores y sus derechos, y utilizan su descontento como moneda de cambio con las empresas para sacar beneficios, apagando los conflictos con pequeños parches hasta que es demasiado tarde, y las multinacionales echan el cierre a sus plantas de producción.

De nuevo vemos como el capitalismo sangra a los trabajadores arrancándoles la plusvalía de las manos a cambio de migajas para posteriormente prescindir de ellos como herramientas viejas, rotas o inservibles. No debemos permitir los atropellos de Ford, y por tanto hacemos un llamado a los trabajadores de Ford y a todos aquellos trabajadores que dependan indirectamente de la factoría de Almussafes a organizarse contra la empresa, a protestar y a demostrar a la empresa que no se dará ni un paso atrás. Pues si somos los trabajadores quienes producimos toda la riqueza, ¿por qué deben ser ellos quienes la gestionen y nos condenen a la miseria?

**¡NINGÚN ERE EN FORD!**

**¡NI UN PASO ATRÁS!**

En València a 24 de abril de 2021

Comité Provincial del Partido Comunista Obrero Español en València

**El nou ERO de Ford i el futur de la factoria d'Almussafes**

Fa unes setmanes Ford anunciava un nou ERO de 630 treballadors en la factoria d'Almussafes. Després de mesos encadenant ERTOs l'empresa decideix desfer-se definitivament del 10% de la seua plantilla. A aquests caldria sumar els quasi 400 treballadors que va acomiadar farà uns mesos en un altre ERO pactat amb sindicats perquè es formalitzarà mitjançant prejubilacions.

1000 treballadors en qüestió d'un any sol en la planta d'Almussafes, els directius de Ford Europa han d'estar rebent unes bones primes i gratificacions per a liquidar tot aquest "excedent".

I això tan sols és el començament. Mentre els sindicats continuen desdibuixant el conflicte i demanant responsabilitat i compromís a l'empresa, aquesta veu acostar-se amb satisfacció l'horitzó del 2022, quan traslladarà la producció de motors EcoBoost als EUA, sense cap mena de conflicte amb la plantilla. Per part seua, la Generalitat demana a Ford més implicació en el projecte de la gigafactoria de baterias de Power Electronics a València, quan ja hauria de ser una obvietat que, amb la irrisòria inversió de 42 milions d'euros, Ford no aposta per València més que per a rebre subvencions. Com ja va assenyalar el nostre Comité Regional a Andalusia, la patronal de l'automòbil està rebent ajudes milionàries que ixen de les butxaques de tots els treballadors per a augmentar la robotització i encarar els seus negocis a la descarbonització, és a dir, als cotxes híbrids i en menor mesura, als elèctrics. A tot això hem de sumar la notícia que informava de la desaparició del Ford Mondeo després de 30 anys en el mercat o que el nou model de Ford, el Ford Evos, no arribarà a Europa ni els Estats Units. Per a estructurar el negoci es veuen "obligats" a prescindir de la "sobrecapacitat" en la producció d'automòbils de motor tèrmic, traducció: acomiadaments de treballadors i centenars de famílies que es veuran privades de sosteniment.

Mentre tot això succeïa, UGT Ford, que té majoria en el Comité d'Empresa, llançava un vídeo on "celebrava" haver tancat un acord per a un ERO de 350 treballadors l'any passat i "celebrava" l'adjudicació del motor hibrid afirmant que això situa a la factoria d'Almussafes en un halo d'esperança, mentre quasi donava per tancada la perduda del torn de nit i donava com a "solució" a aquest nou ERO la "dilatació en el temps" i les jubilacions anticipades als 56 anys, és a dir, ja

donen per tancat l'ERO, ara tan sols fa falta pactar amb l'empresa com gestionar-ho. Aquesta posició se suma a la d'altres sindicats amb un missatge triomfalista quan es va anunciar que Ford fabricaria els seus nous motors per a vehicles hibrids en la planta d'Almussafes, venent com una victòria del Comité d'Empresa i els treballadors d'aquesta nova línia de producció. Tot això mentre Ford admet que, malgrat la COVID-19 i la caiguda de vendes, va generar beneficis en l'últim trimestre de 2020.

Davant aquesta situació hem d'assenyalar la passivitat del Comité d'Empresa i la normalització dels acomiadaments que aquest ha gestionat, abocant a Ford al tancament després d'uns anys de dessagnament. Mentre Ford ajusta la plantilla i les línies de producció per a augmentar els seus beneficis, es fa un silenci en la factoria i comença la incertesa sobre el futur dels seus treballadors i el de tots els treballadors dependents indirectament d'aquesta. De nou veiem un altre cas com el de Nissan a Catalunya, els sindicats passius davant les sacsades de les empreses a la plantilla van veient un progressiu dessagne de treballadors i els seus drets, i utilitzen el seu descontentament com a moneda de canvi amb les empreses per a traure beneficis, apagant els conflictes amb xicotets pegats fins que és massa tard, i les multinacionals tanquen les seues plantes de producció.

De nou veiem com el capitalisme sagna als treballadors arrancant-los la plusvàlua de les mans a canvi d'engrunes per a posteriorment prescindir d'ells com a eines velles, trencades o inservibles. No hem de permetre els atropellaments de Ford, i per tant fem una crida als treballadors de Ford i a tots aquells treballadors que depenguen indirectament de la factoria d'Almussafes a organitzar-se contra l'empresa, a protestar i a demostrar a l'empresa que no es donarà ni un pas arrere. Perquè si som els treballadors els qui produïm tota la riquesa, perquè han de ser ells els qui la gestionen i ens condemnen a la misèria?

**CAP ERO A FORD!**

**NI UN PAS ARRERE!**

A València a 24 d’abril de 2021

Comité Provincial del Partit Comunista Obrer Espanyol a València